

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

4
APRIL
1963

“МІЙ ПРИЯТЕЛЬ” — журнал для українських дітей Канади й Америки.
Видає: Централя Українців Католиків. **Редактує:** о. Семен Іжик. **Адміністратор** Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата річно \$2.00, поодиноке число 20 центів.

“MY FRIEND” — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba. Editor: Rev. S. Izyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: “MY FRIEND”, 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA
Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment of Postage in Cash.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

У МІСЯЦІ ЛЮТОМУ

Мирослав Мазур, Вінніпег—\$1.00; Ігор Чорнейко, Дандес, Онт.—\$1.00; Олег Зіняк, Онт.—\$1.00; Тома Демчук, Сифтон, Ман.—\$1.00; Адріян Шеремета, Чікаро—\$3.00; Борис Комарницький, Торонто, Онт.—\$1.00; Павло М. Троч, Лейквуд, Огайо—\$0.50; Всеч. о. Роман Любодич, ЗДА—\$3.00; Володимир Оленич, Торонто, Онт., коляда—\$11.00; Борис Шепертицький, Вінніпег—\$1.00;

У МІСЯЦІ БЕРЕЗНІ

Ігор Лукомський, Нью Гейвен, ЗДА—\$1.00; Маруся Масляник, Форт Саскечеван, Алта,—\$1.00; Маруся Дурбак, Чікаро, ЗДА—\$1.00; Всеч. о. декан Петро Романишин, Овкбурн, Ман.—\$2.00; Юрко Купчик, Саскатун, Саск.—\$1.00.

Щиро дякуємо. — Хто наступний?

Правильні розв'язки загадок з числа 1-2

Бернадетта Гаталій, Арран, Саск., Лев і Владко Сілецькі, Торонто, Онт., Марія Збир, Філаделфія, ЗДА, Леся Павловська, Вінніпег, Тереса Квас, Ексшав, Алта і Юрко Парубчак, Торонто, Онт.

....На рисунку є: троє дітей, ангелик, котик, песик, бабця.

ЛІСТИ ВІД ДІТЕЙ

Дорогий “Мій Приятелю!”

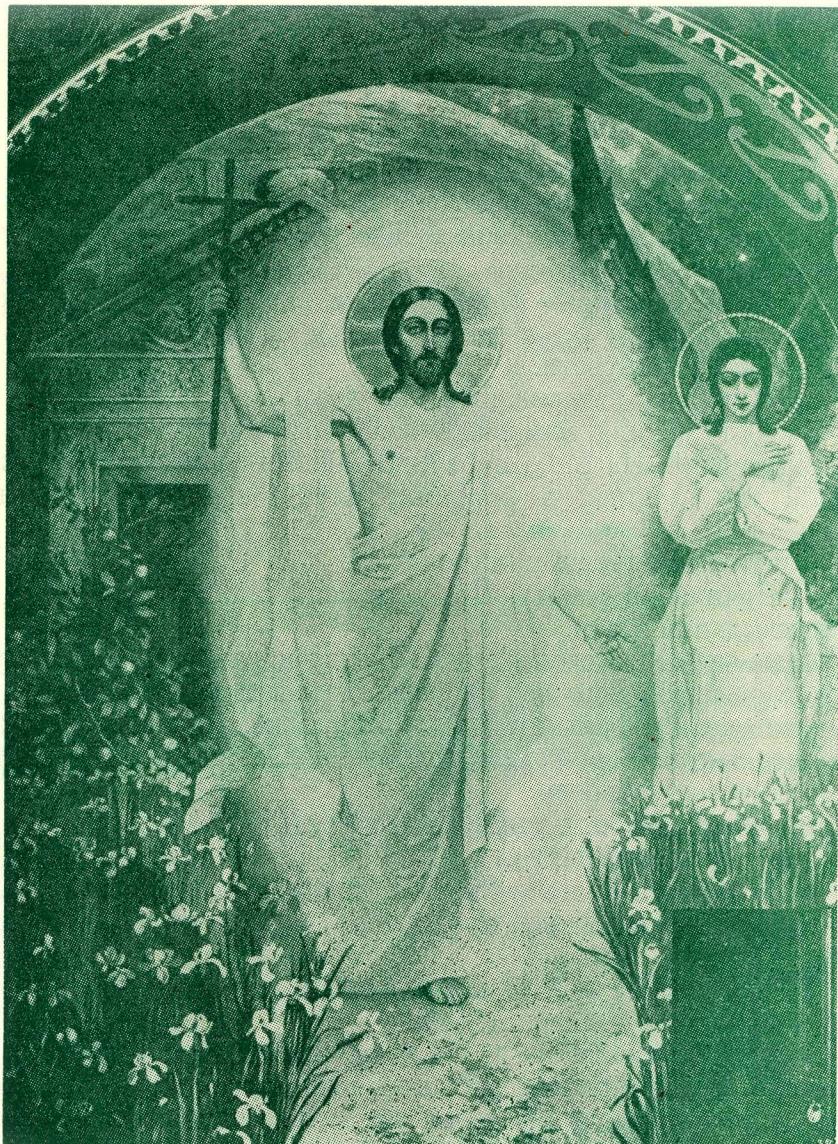
Пересилаю грошевий переказ на три долари (два на передплату, а один на пресовий фонд).

Люблю читати сама і свому синові читаю Ваш журналік, а хотіла б, щоб він ходив двічі більший об'ємом, багатіший змістом, краще ілюстрований. Крім оповідань та віршів, щоб містив дещо з науки (винаходи, давніші і новіші), в доступній для дітей формі, описи з подорожей з різних країн світу, біографію славних людей, гри-забави, загадки, інструкції, як самому будувати прості речі, забавки тощо.

Я розумію, що це підвищило б кошти видавання журналіка, але вірю також, що число передплатників зросло б напевно.

Бажаю успіхів в так важній, для виховання нашої молоді, ділянці, як дитяча преса, і остаю з глибокою пошамою

Стефанія Лукомська з Нью Гейвен

...“ХРИСТОС ВОСКРЕС ІЗ МЕРТВИХ, СМЕРТЬЮ СМЕРТЬ
ПОПРАВ; Й СУЩИМ ВО ГРОБІ ЖИВОТ ДАРУВАВ!...”

ПИСАНКИ

Наблизався Великдень.

— Матусю, — каже раз Леся до своєї мами, — ти так гарно вмієш “писати” писанки, навчи й мене. Я дуже хотіла б також навчитися.

— Добре, Лесю, — каже мама, я якраз задумую взятися до цієї роботи в суботу по обіді. Якщо хочеш, можеш приглядатися. Опісля можеш пробувати.

Леся чекала нетерпільно, але таки дочекалася.

В суботу по обіді мама закликала Лесю до кухні. Тут вже було все приготоване. На столі побачила тарілку з чистими та свіжими яйцями, три глечики, з фарбами, свічку, сірники, писальце та віск.

Сідаючи на крісло, мама сказала:

— Починаємо роботу. Придивляйся уважно до всього та старайся все запам'ятати.

Мама засвітила свічку, взяла в руку писальце, поклала дрібку воску та розігріла його над свічкою. Тоді взяла яйце та почала по ньому виводити писальцем якісь кривульки. Що хвилини розігрівала писальце над свічкою. Коли скінчила, поклала яйце в глечик з помаранчевою фарбою.

За деякий час мама вийняла те яйце і поклала на віконну раму та трішки відхирила вікно.

— Щоб його даліше “писати”, воно мусить бути сухе. Тут воно скоро просохне й тоді приступимо до далішої роботи, сказала мама.

Леся приглянулася до яйця. Воно мало помаранчеву краску, а по ньому бігли білі кривульки.

Коли просохло, мама знова взяла його до рук і почала знова покривати воском при допомозі писальця. За хвилину було готове і знова пішло в глечик з фарбою, але тим разом бронзової краски.

Через декілька хвилин яйце закрасилося і мама поставила його сушити. Вкінці ще раз взяла мама його до рук і втретє “писала” розтопленим воском, а потім поклала в третій глечик, де фарба була дуже темно-червоної краски.

За хвилину Леся побачила вже готову писанку, що просихала на вікні. Вона була темно-червона, а на ній видніли брунатні, помаранчеві й білі кривульки, стрічечки та інші значки.

— Яка вона гарна, ця писанка, — закликала Леся.

— Вона буде зараз ще гарніша, — відповіла мама, — та треба її перше обчистити від воску та надати полиску.

Коли писанка просохла, мама обвинула її в дуже теплу шматинку, що лежала на кухні, щоб віск відстав, а опісля потерла ще маленьким платочком, що був замочений у дрібку товщі.

— Тепер вже писанка готова, — каже мама, — можемо її дати на виставку.

Ніякий інший народ, крім українців, крацої писанки не має.

Леся ще довго приглядалася до “пісання” пісанок, а коли мама закінчила, пробувала також сама “писати” свою пісанку.

Христос Воскрес!

Христос Воскрес! Велика радість,
Лунає пісня з краю в край;
В величині славі встав з могили,
Щоб нас усіх повести в рай.

Христос Воскрес! І світло Правди.
Розлилося на цілий світ, —
Бо він воскрес, що був з любові
Терпів і вмер за людський рід,

Ні темний гріб, ані сторожа
Не заховали нам Христа;
Він тьму зборов і силу смерти,
Бо Він Творець і Пан життя.

Христос Воскрес! Життя і Правда.
Іти за Ним, Він кличе нас;
Бо Він наш Бог, надія наша,
І наша поміч у кожний час.

Іван Волянський

Побажання любим дітям

Читачі! З нагоди Свята, —
Ми знайомі, — правда, діти, —
Хочемо з усього серця
Побажання вам зложити:
Щоби радість вам світила,
Мов весняне сонце ясне.
Щоби щастя вам розцвіло,
Наче в лузі квіти красні.
Щоб усі бажання ваші
Кожноточно сповнялись,

Щоби горя, смутку, болю
Ви ніколи не зазнали.
Так і буде, як будете
Рідну Церкву й Край любити,
Слухатись батьків і старших
Та у школі пильно вчитись.
І не забудьте цей Великдень
Гарним ділом відзначити.
Так бажають вам гаряче
Ваші друзі із газети.

ОПОСУМ

(Оповідання)

Це невеличкий звір, оттакий як котик. Зразу, як глянеш на нього — котик! — Сіренський, по спинці шерсть темніша, вушка гостренікі, хвостик пухнатий. А вже як добре придивитись — о ні, не котик! Хвостик більш пухнатий, як у білочки, тільки тримає він його так як котик рівно. Мордочка гостреніка, як у лисички. Лапки... От лапки в опосума зовсім незвичайні, так ніби руки — один палець відділений від інших, так як великий палець на руці. Через те він, коли лазить по деревах, то за гілки хапається своїми лапками, як руками. А як щось візьме в лапки, то тримає так, як діти руками. Кругом очей у нього темна шерсть. Виглядає так, ніби звірятко в окулярах.

Опосум майже не боїться людини. Живе близько хат, на деревах, у дуплі. Заходить у хату, бере з рук, коли йому що дають. Та взяти в руки — не дається. Дуже любить солодке, особливо мармеладу. Як занюхає, що десь ото стоїть мармелада — долізе, все поперекидає, а мармеладу достане і чисто війст!

Коли ми жили в таборі (приїхавши до Австралії), там серед бараків у дуплі жили опосуми, ціла родина — тато, мама й діточки. От ми, бувало, намажемо хліба мармеладою, порозкидаємо на гілках, а опосуми беруть і їдять. А опосум-тато брав хліб у нас із рук. Мякуш повійдає, а шкоринки покидають на землю.

Там же в таборі, в одному бараку ми сходилися на співанки, сходини. А в тому бараку, в кутку за пічкою жив опосум. Як тільки ми зайдемо в барак, то опосум вилазить із свого кутка, сідає на бантині і чекає, що ми будемо робити. Коли ми співаємо, то він слухає, наставляє то одне, то друге вушко. Мабуть подобались йому українські пісні... А коли ми балакаємо, то його це не цікавить, він і піде собі в свій куток.

А одного разу в ночі такого сміху й втіхи було! Усі сплять. Коли це малий Мирось як не закричить:

— Ой — ой! До мене під ковдру звір якийсь заліз! — Усі схопилися, засвітили світло, заглядають до Мирося під ковдру, а там — опосум! Згорнувся клубочком і спить собі. Ну, ми його й не зачіпали, так і лишили. Мирось дуже тішився, що з ним опосум спав і потім ще довго всім оповідав про те.

Опосум дуже корисне звірятко. Він ловить і вбиває гадюк. Де опосум живе, туди вже гадюка не полізе. Вдень він спить здебільшого, а вночі — полює. Так як котик.

Опосума не вільно вбивати. За це в Австралії дуже карають. Але його ніхто й не збирається нищити. Всі знають, що він вбиває гадюк, що він нікому ніякої шкоди не робить, то його всі люблять.

Віршована біблійна історія

Про Бога

Хто створив весь цей світ,
Сонце, місяць, зорі,
Людей, звірят і пташок,
Ісрібні рибки в морі?

Сонце, місяць, ясні зорі,
Весь цей світ чудесний,
Створив Бог всемогучий,
Наш Отец Небесний.

Де Господь перебуває?
Господь Бог є всюди,
На небесах і на землі
І тут в моїй груди.

Боже око всіх нас бачить,
Бог є всевидючий,
Він і думки наші знає,
Бо Бог всезнаючий.

Бога видіти не можна,
Господь Бог є чистий дух,
Але скрізь по всьому світу
Видні діла Божих рук.

Бог є один, та в трьох Особах,
Отець і Син, з Духом Святым,
Свята Трійця нероздільна,
Зветься іменем одним.

Бог є вічний, це значить
Бог все був і буде.
Його славлять небо й земля,
Янголи й люди.

Створення світа

Давним-давно не було світу,
Не було неба ні землі,
Тільки Дух Божий, наче голуб,
Уносивсь на висоті.

Сім днів Господь світ творив,
А не все відразу,

А яким все це йшло ладом,
Слухайте, розкажу.

Сказав Бог: "Хай буде світло!"
І сталося, як Бог сказав.
І назвав Бог темноту: нічка,
А ясне світло: день — назвав.

День для праці й науки,
Нічку на спочинок
Створив Бог першого дня,
Це наш понеділок.

"Хай постане небозвід
І покажеться земля!"
Промовив Бог і сповнилась
Його воля пресвята.

Синє небо там у горі,
Що зоветься небозвід,
Створив Бог другого дня,
Та без сонця і без звізд.

"Хай води зберуться всі разом
І покажеться суха земля,
Та зродить дерева й цвіти!"
Промовив Бог третього дня.

І зашуміли грізно води,
Наче буря, громовиця,
І попили в моря і океани,
Де їх замкнула Божа правиця.

Так виросли високі гори,
Луги мережені річками,
Що ними землиця прибралася,
Неначе дівчина стрічками.

Четвертого дня сказав Господь:
“Хай мряки розійдуться вгорі,
І світить в день ясне сонце,
А в нічку місяць і зорі!”

І ясне сонечко чудове
Глянуло мило з-пода хмари,
А Господь щедрою рукою
Вилляв на землю свої дари.

Земля прибралася в нові шати
Наче князівна чарівна,
Всюди радісно, весело,
Прийшла на землю Божа весна.

Сьомого дня Господь Бог
Світ благословив
І наказав: “Пам'ятай,
Щоб ти день святий святити”.

Вуйко Сте - Ха

Весна

Весна. Заплакала зима,
Гіренькими слезами,
Що мусить від нас відійти,
Що вже не буде з нами.

Не тільки малим діточкам
Що вже весна, що літо.
Але також дорослим, так,
Буває... розмаїто...

П'ятого дня сотворив Бог
Небесних співаків - пташок,
А в озерах, ріках і морях
Тисячі срібних рибок.

І ожили співом пташок
Гаї, дібрости, байраки,
А в озерах, ріках і морях
Заграли весело рибки.

На початку шостого дня
Створив Господь звірят,
Коровку, коника, верблюда,
Ягнятко, білку й зайченят.

А при кінці шостого дня
Створив Господь чоловіка,
Щоб він був господарем
Всього видимого світа.

Сьомий день — це день святий,
Господь Бог відпочивав
І наказав, щоб і ти
Цей день святий святкував.

Сніг почорнів і зник. Нема.
І зникли вже морози.
А сонце гріє. Тепло вже,
І радість тисне слози.

Богдан Федчук

Микола Погідний

ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА

Оповідання

(Продовження)

Тоді Хома тихенько шепнув Нетязі:

— Може вже недовго. По Службі гетьман на майдан козацьку раду скликає. Щось задумує наш гетьман! Може й на добре воно вийде!

Так розмовляли вони зі собою і не спам'яталися, як скінчилися Великодній Служба. Царські ворота замкнулися і нараз стало тихо.

І почув тоді козак Нетяга, що очі всього козацтва звернулись на нього. Він хотів сховатися — але саме тоді заговорив гетьман:

— Ходи, ходи козаче Нетяго! Ось тут зібралося ціле наше товариство, що в бою за Неньку-Україну лягло буйними головами.

А козак Нетяга виступив наперед, поклонився ясновельможному гетьманової й усьому низовому товариству.

І зрадів ясновельможний гетьман козаком Нетягою.

— Видно вислухав Господь Всешишній нашу молитву! — промовив гетьман. Вкінці діждались живого козака із нашої України. Так тепер уже маємо чого раду скликати. Тому прошу вас, славні Запорожці, на майдан, на козацьку раду! Всіх прошу і вас панове полковники, осаули і сотники і тебе козаче Нетяго і всіх вас, січове братство!

Сказавши це — гетьман розклонився на всі чотири сторони, а все товариство так і рушило на січовий майдан. І вдарили добуші у літарви, а сурмачі заграли у сурму. І зібралося козацького люду стільки, що ні зчислити, ні згадати годі. А по середині засів гетьман з генеральним писарем та всюю козацькою старшиною.

А коли все успокоїлося, встав гетьман і грімким голосом промовив:

— Славні молодці, низові Запорожці! Оце сьогодні настала хвилина, в якій маємо рішити: чи бути на Дніпрі Запорожській Січі, чи не бути! Коли проклятий Текелій зруйнував нам Січ і коли ми всі лягли буйними головами за Неньку-Україну, скористав ворог з нашого безсилля. Він загарбав нам гетьманську булаву і всі козачі клейноди, — загарбав, бо нікому було боронити. Та чи годиться нам козакам, зректися раз на завжди свого козачого скарбу? Чи годиться мені гетьманувати без гетьманської булави? Ні, молодці, низові Запорожці! Тому скликав я вас на оцю нараду та питаю:

Хто з вас, славні Запорожці, піде гетьманської булави і козацьких клейнодів добувати?

І замовк ясновельможний гетьман на гладів на своє козацтво.

А козак Нетяга слухав з насолодою слів свого гетьмана і навіть на замітив, що козацтво так і пропивя його своїми очима. Аж коли порушився гетьман і запитав вдруге, козак Нетяга піdnіс шанку вгору і дзвінко залунав його молодечий голос:

— Милостивий пане, ясновельможний гетьмане! За вольності козацькі, за Неньку-Україну я все зроблю, що прикажеш!

І враз загомоніло від козацького голосу аж під хмари:

— Слава, слава козаку Нетязі! Слава! Слава! Слава!

І тоді приступив до нього гетьман, стиснув йому руку та поцілував його козацького чуба.

— Так пам'ятай, сину! — промовив гетьман, — що маєш дістати гетьманську булаву і козачі клейноди.

— В який спосіб маєш це все здобути, вкаже тобі характерник Дорош. Цей один лишився з нас всіх при живих. Він мешкає в Холодному Ярі, біля Лебединського монастиря.

А тепер прощай козаче, бо вже час нам всім відходити!

І подав ясновельможний гетьман руку козаку Нетязі, а все козацтво трикратно загоміло: Слава! Слава! Слава!

Коли очувся козак Нетяза все зникло. Кругом царила темна нічка. На небі мерехтіли ясні зорі, а блідий місяць кидав своє холодне проміння на дрімучу землю, наче нічого не було. Лиш здалека доходив могучий шум Дніпрових порогів, та до нього вже давно звик був козак Нетяга.

IV.

У Холодному Ярі, біля Лебединського монастиря, осторонь від людей, проживав характерник Дорош, сам-саміський, по козацькому звичаю. Жив собі у ярі. Там мав свій худір, беріг своєї пасіки, варив сам собі куліш і важкі думи думав.

І ніхто до нього не заходить, бо дуже різким був характерник Дорош. Не любив жартувати, ні товаришувати, бо від давніх літ звик до твердого козацького життя.

Та не ходили люди до Дороша ще й тому, бо боялися його . . . Характерник Дорош чари знає . . . Горе — зайти собі з ним! Дорош зінав це і був щасливий, що ніхто йому спокою не колотить.

Тому дуже здивувався, коли побачив перед собою козака Нетягу.

— А це звідкіля принесло тебе сюди, козаче? — запитав глумливо Дорош, а по його чолі так і перейшла сувора борозда гніву.

Але козак Нетяга не злякався його суворого голосу. Віддав гідну шану старому козакові і відповів:

— З Богом приходжу! Приходжу до тебе від ясновельможного гетьмана і від низового козацтва.

А характерник Дорош так і кинувся:

(Далі буде)

ПОКОТИГОРОШОК

(Закінчення)

— А тепер — сказав Покотигорошок, коли Линвик скрутів предовгу линву — тримайте шнур! Я спущуся по нім в яму, огляну палати, та коли знайду в них дорогі речі, поприв'язую до линви й сіпну за линву раз; а то буде для вас знаком, тягнути линву до гори. Коли ж сіпну три рази, то це знак для вас, що маєте мене витягнути. Згода?

— Згода! — сказали Линвик і Вернигора й почали спускати Покотигорошку линвою в глибоку яму.

**

Станувши на дні ями, прийшов Покотигорошок до дверей палати, відчинив їх та увійшов до середини. Дивиться, а там за столом сидять три панни й мережать золотом якіс обруси. Межи ними сидить чортяга. Перестрашений сатана засвітив своїми балухатими очима і скиглаки потягнув у кут свою колоду, щоб скрітися перед своїм ворогом Покотигорошком.

— Чий це дім? — запитав Покотигорошок, склонивши низенько паннам.

Вони показали на скомлячого в куті чортягу.

— Коли так, то смію вас, мої чесні панночки, запитатись, яким способом ви всі три сюди дісталися?

Панни зідхнули.

— От, через наш нерозум, — каже найстарша. — Ми з тамтого світа всі три. Я називаюся Стефка, дочка воєнного доробкевича. Я була дуже пуста.

— Я називаюся Ксеня, — сказала друга. — Мій тато був тут за лісом в недалекому селі громадським писарем.

— Я називається Маруся. У моїх батьків було більше дітей. Тато й мама тамті діти більше любили чим мене.

— Чи є тут ще хто більше?

— Ні нема більше нікого! — відповіли панночки. — Але ось тут є три мішечки з дукатами. Візьміть їх, коли ваша воля. Чорт обійдеться без людської праці.

Покотигорошок випровадив всі три панночки на двір, велів їм взяти по мішечкові дукатів, прив'язав одну з них по-під руки до линви, дав їй гроші в руки й потряс линвою. Линвик і Вернигора витягнули її до гори.

Потім прив'язав другу, а на кінець й третю панночку, кожну з грішми.

Коли панночки були вже нагорі, прийшло Покотигорошкові на думку, що треба було одну панночку з грішми в ямі лишити, а себе до линви

прив'язати; а це його товариші готові злакомитись на гроші та його з ями не витягнути, щоб там і загинув.

Не надумуючись довго, побіг Покотигорошок до бублика, витягнув його з кута, прив'язав до линви й потряс линвою. Товариші там на горі вправді потягнули линву до гори, але зробили так, як сподівався Покотигорошок. Жаль їм стало ділитися грішми й постановили вбити Покотигорошока.

От і пустили линву, думаючи, що Покотигорошка тягнуть. Чорт упав на землю, та й з сильного болю закричав і таки направду згинув.

**

Забрали Линвик і Вернигора гроші й дівчата та пішли лісами-світами.

Тимчасом ходить Покотигорошок по палаті та й думає, як би це на світ видобутися. Прийшов до покою, в якому сиділи панни, і знайшов там хліб і комірку з поживою. От і потішився, що з голоду не згине.

Переночував, встав рано, умився, поснідав, взяв свою булаву й пішов деброю. Іде, іде й все розглядається; але як не було, так й нема виходу.

Дивиться, аж он там далеко-каленко блищить вода. Приспішив кроку, приходить, а це тече якась підземна ріка, перепливає дебру й знова ховається під землю.

Став Покотигорошок над водою, побачив одну та другу рибу, наловив їх таки руками і приніс до свого нового помешкання. Очистив, обстругав, сполоскав і взяв одну варити, другу сушити.

Насушив, наварив. От і має чим жити хоч би й цілий рік.

Не одну днину й не дві передумав Покотигорошок над способом, якби видобутися на світ, та й не видумав нічого. От рад не рад, погодився зі своєю судьбою і почав дні, тижні та місяці в палаті сам-на-сам, мов цей монах жити - переживати.

**

Тимчасом одружився Линвик з Ксенькою, Вернигора із Стефкою. Оба купили собі по великому фільваркові з полями, з лісами, з сіножатями та з пасовиськами.

Бідна Маруся жила то при одних то при других, терпіла від них много наруг, плакала та журилася, якби їй увільнилися з більшої неволі, чим та у бублика.

Як Линвик і Вернигора не знали, що сталося з Покотигорошком, так і Покотигорошок не знав, що сталося з ними. Линвик і Вернигора думали, що Покотигорошок вже давно погиб, а Покотигорошок думав про них також всіляко. Але Покотигорошок знове знатно, що вони не бідують, бо взяли з собою багато золота.

**

От вже й рік минає, як Покотигорошок мучиться в заклятій дебрі.

Одної днини ловив він в ріці рибу, аж тут злетів до нього величезний та ширококрилий орел, сів коло нього на землі та приглядається зловленним рибам.

— Слухай! — відзивається орел до Покотигорошка. — Ти певно сидиш тут як в неволі й рад би з відсіля видобутися на світ Божий та бути й жити там, де люди проживають і втішаються красою вселеної. Чи не правда?

— Ой правда, правда, що я рад би видістатися на світ, але нема в мене на це способу. — відповів Покотигорошок.

Позволь мені з'їсти кілька риб — каже до нього орел, — і налови ще більше, щоб вистало мені й на дорогу, то я тебе винесу на своїх крилах на світ. Уважай тільки, набери багато риби, бо якби її в дорозі не вистачило, то я охляну й скину тебе з себе.

Покотигорошок зрадів, позволив орлові їсти рибу, кільки сам захоче, і наловив її тільки, що ледви міг піднести.

— Здається мені, що вже буде досить, — сказав він до орла, прилагодивши до подорожі всього, що було потрібно.

— Добре! — відповів орел. — Сідай на мій хребет. Я полечу вгору.

Покотигорошок пішов до палати, нагорнув всякої добра, срібла та золота, набрав у полу досить риби й сів орлови на хребет. Орел почав крилами махати й підноситися вгору.

— Скільки разів я обернуся до тебе головою, — говорив орел то Покотигорошка, — тільки разів давай мені по одній рибі. Бо як ні, то скину тебе й упадеш назад в дебру.

От і летить орел вгору й обертається що хвилини до Покотигорошка, а цей дає йому в дзюб рибу.

Довго, довго летів орел вгору. Ще мав пролетіти зо три сяжні дороги, обертається по рибу до Покотигорошка, а цей вже всю рибу орлові видав. Бачить Покотигорошок, що зле буде, як орлові не дасть поживи, береться на спосіб, хватає за ніж і втинає кусочек своєї літки й подає орлові, коли цей звернув до нього свою голову. От і стали щасливо на землі.

— Що це такого смачного дав ти мені на самому остатку, — питав орел Покотигорошку, — що мені так дуже а дуже посмакувало, що я аж цілком покрішав?

— Бачиш, мій друже, — каже Покотигорошок, — коли я побачив, що у мене вже нема риби, і я знов, що заки вилетимо на землю, ти ще раз зажадаєш поживи, а я не мав тобі що дати з'їсти, то я надрізав своєї літки, щоб тобі подати м'яса на покрілення.

— Добре ти зробив, — каже орел. — Я бачу, що ти добрий чоловік; тому звертаю тобі твою літку.

Це сказавши, викинув орел літку з горла й приложив Покотигорошкові до ноги, пригладив дзюбом і вона йому сейчас й приросла.

Покотигорошок подякував орлові за вирятування його з проклятої дебри й оба розпращались. Орел полетів у свої скали, а Покотигорошок пішов у світ.

КІНЕЦЬ

ЯК ЗАЙЧИКИ ВЕЛИКДЕНЬ ЗУСТРІЧАЛИ

Надійшли Великодні Свята, тішаться зайченята. Скрізь земелька зеленіє, крізь листочки сонце гріє, вся природа оживає, Великдень зустрічає.

Просять маму зайченята. — Спечи нам пасочку на свята, таку жовту, жовтеньку, як має дівчинка Оленка. Просять тата зайченята: — Поший нам, тату, кожушки на свята, негрубі, а легенькі, щоб були новенькі, бо оці вже від дощів полиняли, негарні стали.

Послухала зайчиха зайченяток, насипала борошна п'ять горняток, Яечок щось шість набила, пасочку замісила, спекла її до схід сонця раненько. Пасочка виросла рівненько, шапочка на ній гарна й рум'яна.

Тішиться зайченятка й біжать до татка. А той кожушки дітям шиє, вишиває, вже роботу кінчає. Зайчики йому трохи помагають,

гузички пришивають, тішаться маленькі, бо готові кожушки новенькі.

А у тому лісі жила собі пташка. До зайчиків в гості вона прилетіла, на галузку сіла, стала щебетати, таке зайчикам казати:

— Слухайте зайченятка сіренькі. Є у мене яєчка маленькі, треба нам Оленочки спитати, як писаночки писати. А Оленочка в той час в ліс вийшла якраз. Сіла собі дівчинка на пеньочку, а зайчикиколо неї рядочком!

Оленочка писальцем по яєчку водить, дивні взори виводить, воском заливає, в зіллячку купає і зайчикам у кошик писанки складає.

Як заграли великові дзвони, зайчики сіренькі в перегони в кожушках новеньких стрибають, пасочку заїдають, писанками цокають цок-цок, тут і казочки кінчаться клубок.

Іванна Савицька

Вже весна

Вже весна до нас прийшла,
Радість, сонце принесла,
Принесла пахучі квіти,
Зеленню розцвілі віти,
Спів пташинок принесла
Довгождана весна.

Розцвітає все довкола,
Зеленіє луг і поле,
Огородчики, садочки
Причепурились в листочки,
Скрізь природа свіжа, ясна,
Скрізь весна така прекрасна.

I. C.

ЛІС І СОБАКА

(Корейська казка)

Якось Собака й Лис роздобули кусень м'яса. Кожен хотів, щоб воно належало тільки йому. Вони ніяк не могли дійти згоди, а тому звернулись до Мавпи, щоб вона розсудила їх.

Мавпа взяла м'ясо, навгд розрізала на два шматки й поклала на вагу. Безумовно, одна сторона переважила, бо шматки були нерівні. Щоб зрівняти їх, Мавпа надійла більший шматок і знову поклала

на вагу. Тепер цей шматок виявився легшим, а переважив той, який спочатку був менший. Тоді Мавпа надійла другий шматок. Але знову тяжчим став перший шматок. Мавпа надгризла його ще раз. Так, навіть не моргнувши, вона поступово з'їла все м'ясо.

І скажіть, чи не краще б зробили Лис і Собака, коли б по товарицькому поділили м'ясо, без сторонньої допомоги.

Оса й бджола

На квітонці бджілка
Спивала росу.
На квітонці бджілка
Зustrіла осу.

— Сестрице, — звернулась
До бджілки оса;
— Хіба не однакова
Наша краса?

Ми схожі з тобою,
І дивно мені,
Що людям ти люба,
А я чомусь — ні.

— Ой сестро, — тут бджілка
Спинила осу.
— Хіба ж бо нас люблять
Лише за красу?

Багато гарніших
Комах у гаю.
Мене поважають,
За працю мою!

I. K.

Квітень

Квітень вже прийшов до нас,
Теплий, любий, мілий час,
А в садку летять сніжинки,
Застеляють скрізь стежинки.
— Не сніжиночки, ой, ні,

Пелюшки це запашні, —
Каже дітям теплий вітер,
Що трясе квітучі віхи.
Це рясний вишневий цвіт
Дітям шле весни привіт.

If Not Delivered Return to:

"MY FRIEND"
418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA

ДОРОГИМ НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ЧИТАЧАМ І ПЕРЕДПЛАТНИКАМ З НАГОДИ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО "МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" БАЖАЄ ВЕСЕЛИХ СВЯТ.
ХРИСТОС ВОСКРЕС! — ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!